

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Ssk/94/2021
Identifikačné číslo spisu: 3019200138
Dátum vydania rozhodnutia: 23. februára 2022
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Martinčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:3019200138.2

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a Mgr. Michala Novotného, v právnej veci žalobcu: F. P. X., nar. X.XX.XXXX, bytom H. právne zastúpený advokátkou JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, so sídlom Kuzmányho 18, 010 01 Žilina, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 18262-5/2019-BA zo dňa 22.1.2019, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 25Sa/5/2021-24 zo dňa 24.8.2021, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 25Sa/5/2021-24 zo dňa 24.8.2021 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

O d ô v o d n e n i e

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“, resp. „správny súd“) rozsudkom č. k. 25Sa/5/2021-24 zo dňa 24.8.2021, s poukazom na § 191 ods. 1 písm. c) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej č. 18262-5/2019-BA zo dňa 22.1.2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi voči žalovanej správny súd priznal nárok na úplnú náhradu trov konania.

2. Preskúmaným rozhodnutím žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica (ďalej len „správny orgán I. stupňa“) č. 34630-1/2016-PB zo dňa 17.8.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bolo rozhodnuté, že zamestnancovi pánovi F. P. X., zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 31.12.2015. Žalovaná preskúmala odvolaním napadnuté rozhodnutie a vyhodnotila ho ako vecne správne, v súlade so zákonom, preto ho zamietla v celom rozsahu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie. Poukázala najmä na príslušné ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ako i na Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie

Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“), ich záväznosť a na postup, na základe ktorého bolo výsledne určené, že žalobcovi ako zamestnancovi zamestnávateľa Complex HM, s.r.o., so sídlom Dvory 581, 020 01 Púchov, IČO: 45 517 991, zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 31.12.2015. Žalovaná vyhodnotila, že napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a námietky žalobkyne ako aj zamestnávateľa, uvedené v odvolaní, nezakladajú dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Voči tomuto rozhodnutiu podali spoločne správnu žalobu zamestnávateľ ako žalobca 1/ a zamestnanec - fyzická osoba ako žalobca 2/.

3. Krajský súd po preskúmaní veci konštatoval, že žalobca 2/ je aktívne legitimovaný na podanie žaloby, keďže správne orgány rozhodovali o zániku jeho povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti. Krajský súd poukázal na to, že medzi účastníkmi je nesporné, že na žalobcu 2/, ktorý je občanom Poľskej republiky, vykonáva SZČO v krajine bydliska a zároveň má uzatvorenú so zamestnávateľom pracovnú zmluvu ako zamestnanec, sa v oblasti sociálneho zabezpečenia vzťahuje základné a vykonávacie nariadenie a konštatoval, že správne orgány sa týmito nariadeniami riadili. Za podstatnú považoval krajský súd skutočnosť, že žalobcovi 2/ bola zo strany príslušnej poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (ďalej len „ZUS“) určená uplatniteľná legislatíva Slovenskej republiky podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, na základe čoho žalovaná žalobcovi 2/ dňa 29.9.2011 vystavila formulár E 101 (PD A1) na obdobie od 1.5.2011. Za ďalšiu podstatnú skutočnosť krajský súd považuje určenie poľskej uplatniteľnej legislatívy vo vzťahu k žalobcovi na obdobie od 1.1.2016 zo strany ZUS, čo bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 19.9.2016, t.j. pred rozhodnutím žalovanej o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaná preskúmané rozhodnutie vydala dňa 22.1.2019, t.j. v čase, keď určenie poľskej legislatívy bolo definitívne, čo sama žalovaná nespochybňuje, krajský súd sa však nestotožňuje s odôvodnením žalovanej, že prvostupňové rozhodnutie malo len deklaratórny charakter a odstraňovali sa ním dôsledky nesprávnej registrácie žalobcu v registri poistencov až do 31.3.2016. Krajský súd poukázal na to, že žalovaná vydala formulár E 101 (potvrdenie o právnych predpisoch sociálneho zabezpečenia), v ktorom deklarovala, že na žalobcu 2/ sa od 1.5.2011 do 31.12.2015 vzťahujú právne predpisy Slovenskej republiky o sociálnom zabezpečení a teda nemá povinnosť platiť príspevky v inom členskom štáte. Za tejto situácie je podľa názoru správneho súdu napadnuté i prvostupňové rozhodnutie správnych orgánov nadbytočné. V danom období po 31.12.2015 nebol sporný zánik sociálneho poistenia žalobcu, ale to, legislatíva ktorého členského štátu sa stane v ďalšom období uplatniteľnou. Správny súd poukázal na skutočnosť, že žalovaná o vzniku povinného poistenia žalobcu pri vydaní formulára E 101 osobitné rozhodnutie nevydávala, tak je nadbytočné, aby o zániku povinného poistenia vydávala samostatné rozhodnutie, keďže vznik a zánik povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy je deklarovaný v samotnom formulári a účastníkom konania sú uvedené dátumy od počiatku známe. S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že právny záver žalovanej o potrebe vydania rozhodnutia o zániku povinného poistenia vo vzťahu k žalobcovi je nesprávny a žalovaná sa nedostatočne zaoberala svojou právomocou rozhodovať o zániku povinného poistenia žalobcu v čase, keď už bola určená uplatniteľná legislatíva iného členského štátu. Správny súd tiež poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach (sp. zn. 7Sžsk/11/2018 a 7Sžsk/16/2018), v ktorých NS SR dospel k záveru o nadbytočnom rozhodovaní o zániku sociálneho poistenia a potrebe prioritne vyriešiť otázku právomoci žalovanej. Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu včas podala kasačnú sťažnosť žalovaná (ďalej aj ako „sťažovateľka“) z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP a žiadala, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka sa nestotožnila s právnym záverom krajského súdu a je toho názoru, že bola oprávnená vydať preskúmané rozhodnutie a toto bolo vydané v súlade so zákonom o sociálnom poistení a koordinačnými nariadeniami. Sťažovateľka poukázala na svoju povinnosť viesť register zamestnávateľov a register poistencov a sporeiteľov starobného dôchodkového sporenia a s tým súvisiacu povinnosť v prípade zistenia nesprávnych údajov vykonať kroky na zosúladiť stavu veci so stavom právnym. Podľa sťažovateľky je

formulár E 101 (PD A1) vydaný v prejednávacom prípade len deklaratórnym potvrdením určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorý je možné dodatočne zrušiť alebo vyhlásiť za neplatný, preto nemôže nahradiť samotné rozhodnutie žalovanej o vzniku, nevzniku alebo zániku poistenia v sporných prípadoch. Sťažovateľka uviedla, že zamestnávateľ prihlásil zamestnanca do registra poistencov až do 31.3.2016, pričom platnosť formulára E 101 zanikla ku dňu 31.12.2015, dátum zániku poistenia podľa právnych predpisov Slovenskej republiky bol vo vzťahu k podanému Registračnému listu FO - zamestnanca v registri poistencov sporný, preto bola sťažovateľka oprávnená v súlade s § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý a § 210 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie. Sťažovateľka uznáva, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia už bolo v súlade s koordinačnými nariadeniami určené, že žalobca podlieha právnym predpisom Poľskej republiky od 1.1.2016 do 31.3.2016, avšak rozhodnutie o zániku poistenia k 31.12.2015 sa týkalo obdobia, kedy zamestnanec podliehal právnym predpisom Slovenskej republiky, t.j. obdobia pred uvedeným dátumom. Podľa názoru žalovanej bola preto oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie, pričom skutočnosť, že žalobca od 1.5.2011 do 31.12.2015 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky, určila poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ako inštitúcia štátu bydliska v súlade s koordinačnými nariadeniami.

5. Žalobcovia 1/ a 2/ sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrili.

6. Uznesením č. k.7Ssk/94/2021 zo dňa 26.01.2022 Najvyšší správny súd SR zastavil kasačné konanie vo vzťahu k žalobcovi Complex HM, s.r.o. podľa § 64 CSP v spojení s § 99 písm. b) SSP, pretože zistil, že Okresný súd Trenčín uznesením č. k. 38CbR/4/2018-38 zo dňa 30.3.2020 zrušil žalobcu Complex HM, s.r.o. bez likvidácie. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 10.3.2021. Žalobca 1) bol dňa 20.10.2021 z Obchodného registra ex offo vymazaný bez právneho nástupcu. Najvyšší správny súd ďalej konal len so žalobcom, pôvodne v rozsudku krajského súdu označeným ako žalobca 2/.

7. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako kasačný súd príslušný podľa § 438 ods. 2 SSP, v rozsahu dôvodov uvedených v kasačnej sťažnosti žalovanej, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky www.nssud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej je dôvodná.

8. Z obsahu administratívneho spisu kasačný súd zistil, že zamestnávateľ sa od 1. júna 2010 prihlásil do registra zamestnávateľov vedeného Sociálnou poisťovňou a tiež, že prihlásil žalobcu ako svojho zamestnanca do registra poistencov a sporiteľov starobného dôchodkového sporenia vedeného Sociálnou poisťovňou od 01.05.2011 do 31.03.2016. Uvedený zamestnanec je občanom Poľskej republiky s bydliskom v Poľskej republike, ktorý vykonával prácu ako zamestnanec a ako SZČO v rôznych členských krajinách. Zo zhodných vyjadrení účastníkov konania vyplýva, že legislatíva SR bola na obdobie od 01.05.2011 do 31.12.2015 určená poľským ZUS a žalovaná toto určenie nenamietala a vystavila zamestnancovi formulár E 101, a to na obdobie 01.05.2011 do 31.12.2015. Uvedené vyplýva i z listu ZUS, doručeného žalovanej dňa 19.09.2016. V administratívnom spise predloženom správnym orgánom sa ďalej nachádza oznámenie ZUS pobočka v Bielsku - Bialej č. 020000/70/2016/UBS-OM-PWD-24 zo dňa 12.09.2016, ktorým ZUS informuje žalovanú, že vydal rozhodnutie o tom, že žalobca od 01.01.2016 do 31.03.2016 podlieha poľskej legislatíve v rámci sociálneho zabezpečenia.

9. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia "bydlisko" znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

10. Podľa čl. 1 písm. p) základného nariadenia na účely tohto nariadenia "inštitúcia" znamená v súvislosti s každým jednotlivým členským štátom úrad alebo úrad zodpovedný za uplatňovanie všetkých alebo niektorých právnych predpisov.

11. Podľa čl. 2 ods. 1 základného nariadenia toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

12. Podľa čl. 11 ods. 1 základného nariadenia osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

13. Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

14. Podľa čl. 16 ods. 1 vykonávacieho nariadenia osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.

15. Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

16. Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

17. Podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1 z. č.461/2003 Z.z v znení účinnom ku dňu právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia do pôsobnosti pobočky patrí rozhodovať v prvom stupni o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch.

18. Slovenská republika vstupom do Európskej únie ako nový členský štát Európskej únie Zmluvou o pristúpení preniesla svoje právomoci na Európsku úniu v určenej miere a svojim vstupom do Európskeho spoločenstva sa zaviazala k uplatňovaniu právne záväzných aktov Európskych spoločenstiev a Európskej únie. Právne záväznými aktami na úseku sociálneho zabezpečenia pre členské štáty Európskej únie (teda aj pre Slovenskú republiku) sú Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základné nariadenie) a Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo 16. septembra 2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (vykonávacie nariadenie). Európsky parlament a Rada prijali Nariadenie č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej články 42 a 308, konajúc postupom v článku 251 zmluvy, sledujúc ciele, uvedené v preambule zmluvy.

19. Základné nariadenie v II. hlave ustanovuje určenie príslušnosti právnych predpisov uplatniteľných na fyzické osoby vykonávajúce zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členských štátoch. V článku 11 ods. 1 uvedeného nariadenia Európsky parlament a Rada ustanovuje všeobecné pravidlo zakotvené v preambule tohto nariadenia, že osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu; tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto

hlavou. V čl. 11 ods. 3 písm. a/ uvedeného nariadenia európsky zákonodarca stanovil, že s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu. Pokiaľ fyzická osoba vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch sa určí príslušnosť právneho predpisu členského štátu EÚ podľa právnej úpravy ustanovenej v čl. 13 ods.3 základného nariadenia, v zmysle ktorého osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1 čl. 13.

20. Postup uplatňovania článku 13 základného nariadenia Európsky parlament a Rada ustanovuje v čl. 16 vykonávacieho nariadenia (č. 987/2009).

21. V danom prípade bolo nesporné, že žalobca má bydlisko na území Poľskej republiky, preto na určovanie uplatniteľnej legislatívy je v zmysle čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia príslušný poľský ZUS. Ten určil, že od 01.05.2011 žalobca podlieha právnym predpisom Slovenskej republiky a žalovaná toto určenie nenamietala, čím sa stalo definitívnym. Rovnako ZUS oznámením zo dňa 12.09.2016 informoval žalovanú, že vydal rozhodnutie o tom, že žalobca od 01.01.2016 do 31.03.2016 podlieha poľskej legislatíve v rámci sociálneho zabezpečenia.

22. Medzi účastníkmi však zostal sporný dátum zániku povinných poistení na území SR, pretože zamestnávateľ žalobcu prihlásil do registrov Sociálnej poisťovne až do dňa 31.03.2016 a neakceptoval určenie slovenskej uplatniteľnej legislatívy do 31.12.2015.

23. Podľa názoru správneho súdu rozhodnutie o zániku povinných poistení podľa slovenskej legislatívy ku dňu 31.12.2015 bolo nadbytočné, keďže bol vystavený formulár PD A1, ktorý dátum zániku uvádzal. S týmto názorom sa kasačný súd nestotožnil. Pokiaľ medzi účastníkmi je spor o zániku poistenia, pobočka je povinná podľa § 178 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona o sociálnom poistení rozhodnúť o jeho zániku. Toto rozhodnutie určí pre účastníkov konania záväzným spôsobom spornú skutočnosť. Tak tomu bolo aj v danom prípade, keď žalobca mal za to, že poistenie na území SR zanikne až 31.03.2016, kým žalovaná mala za to, že dňom zániku je 31.12.2015. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že žalobcovi bol vydaný formulár PD A1, ktorý, ako správne poznamenala žalovaná, má len deklaratórny význam, keďže ide o potvrdenia podľa vykonávacieho nariadenia, ktoré môže byť zrušené administratívnym aktom mimo správneho konania.

24. Čo sa týka samotného určenia dňa zániku poistenia, správne bol žalovanou určený na deň 31.12.2015, pretože vychádzala z určenia uplatniteľnej legislatívy, ako vyplývalo z oznámenia ZUS zo dňa 19.09.2016, ktoré žalovaná nenamietala, čím sa stalo definitívnym (čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia). Skutočnosť, že žalobca od 01.05.2011 do 31.12.2015 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky, určila poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ako inštitúcia štátu bydliska v súlade s koordinačnými nariadeniami a žalovaná z tohto určenia pri vydaní preskúmaného rozhodnutia vychádzala.

25. Nie je správny ani záver správneho súdu, že žalovaná sa nedostatočne zaoberala svojou právomocou rozhodovať o zániku povinného poistenia žalobcu v čase, keď už bola určená uplatniteľná legislatíva iného členského štátu. Kasačný súd v súlade s názorom žalovanej uvádza, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia už bolo v súlade s koordinačnými nariadeniami určené, že žalobca podlieha právnym predpisom Poľskej republiky od 01.01.2016 do 31.3.2016, avšak rozhodnutie o zániku povinných poistení podľa slovenskej legislatívy k 31.12.2015 sa týkalo obdobia, kedy zamestnanec podliehal právnym predpisom Slovenskej republiky, t. j. obdobia pred dátumom 01.01.2016, ktorý deň bol prvým dňom určenia poľskej legislatívy. Podľa názoru kasačného súdu bola preto žalovaná oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie. Pri zaujatí opačného názoru by napríklad nebolo možné zo strany žalovanej v čase, kedy by osoba podliehala právnym predpisom iného členského štátu, predpisovať poistné za obdobie, v ktorom osoba preukázateľne podliehala slovenskej

legislatíve a mala konkrétne povinnosti vyplývajúce z vnútroštátnej právnej úpravy sociálneho poistenia, čo zrejme nebol zámer citovaných nariadení.

26. Pokiaľ správny súd poukazoval na rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Sžsk/11/2018 a 7Sžsk/16/2018, obe zo dňa 26. júna 2019, kasačný súd konštatuje odlišnú skutkovú situáciu v týchto veciach, keď v nich nebolo preukázané určenie uplatniteľnej legislatívy v správnom konaní.

27. Vzhľadom na zistenú dôvodnosť kasačnej sťažnosti žalovanej, keď v ďalšom konaní bude potrebné správnu žalobu zamietnuť, kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil na nové konanie podľa § 462 ods. 1 SSP.

28. O ťtrovách kasačného konania rozhodne krajský súd podľa § 467 ods. 3 SSP

29. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.